

KULELİ’M, AÇ KOLLARINI BİZ GELDİK ŞANLI YUVAMIZ

Bizler, yani çoğunluğu 1967 yılında doğup **1981 yılında şanlı yuva Kuleli Askeri Lisesi’ne** giren kişileriz. Çoğumuz artık emekliyiz, ak sakallı dede oldu birçoğumuz. Çok iyi eğitim alan zeki, çalışkan ve disiplinli bireyler olduk. Görevi alınca ölmedikçe vaz geçmeyen kişiler olduk, o yüzden biraz! farklı tipler olduk. Her konuda fikri olan, eleştiren, sorgulayan, kafasına yatmayınca sonuna kadar araştıran, azimli, gıcık, psikopat, alıngan tipleriz. İnandığımız değerler söz konusu olunca babamızı bile tanımayan, düşmana karşı gözümüzü kırpmadan dik durup bir tavuk bile kesemeyen, en ufak duygusal bir durumda gözleri dolan yufka yürekli kişileriz. Yaşam bize farklı yollar gösterse de hepimizi birleştiren ve son nefesimize kadar sürecek olan en önemli değerlerimizden biri Kuleli sevgisidir. Bizi bu yaşa getiren zamanı geri çevirmek mümkün değil. Ancak neler yaşadık, neler gördük, bu yaşa geldiysek en önemli dört yılımız nasıl geçti bunu paylaşmak gerektiğini düşünüyorum. Sadece anılarıyla yaşayanlar! gibi görülmeden elimden geleni yazayım istedim ve belki de büyük bir arşivin başlangıcı olur diye düşündüm. Ne kadar yazılırsa yazılsın, eksik kalacağını da biliyorum. Bunu, bizi bu günlere getiren Şanlı Yuva Kuleli ’ye bir borç, bir görev olarak görüyorum...

Kuleli Askeri Lisesi tarihi hakkında hazırlanmış “Dünden Bugüne Kuleli Askeri Lisesi” çalışması 2007 yılında yayımlanmış. Tarih mezunu bir Kuleli sevdalısı olarak ekleyeceğim pek bir şey yok, hepinize tavsiye ediyorum. Ancak birkaç özelliği öne çıkarmak isterim. Yavuz Sultan Selim’in tek oğlu var, (Kanuni Sultan) Süleyman. Kızgın bir anında “idam edilsin” emrini veriyor, tek oğlu ölürse hanedanın soyu kesilecek diye de düşünmüyor. Şehzade Süleyman’ı yaklaşık bir yıl boyunca bostanları ve gözetleme **kuleleri** ile ünlü bu bölgede saklıyorlar. Birkaç ay sonra hiddeti geçen padişaha oğlunun sağ olduğu müjdesi veriliyor... Yıl 1838, Thomas Allom adlı ressam Kuleli Süvari Kışlası gravürü yapıyor ve şimdiki gibi kuleler var, işin ilginç yönü o dönem kuleler yok. 1841 yılında kuleler yapıldığı söylene de Allom’unkinden başka resim yok kayıtlarda. Ressamın hayali 130 yıl sonra, 1968 yılında gerçek oluyor... 21 Eylül 1845 tarihinde modern anlamda açılan ilk idadi/lise Kuleli Askeri Lisesi oluyor. 1854 yılında Kırım Savaşı zamanında hastane olarak kullanılıyor, bir başka özelliği de hemşireliğin kurucusu Florence Nightingale’in burada hemşireliği başlatması. Mondros Mütarekesi sonrası İstanbul’u işgal eden İngilizler Kuleli ’ye el koyuyor ve Ermeni çocuklarına tahsis ediyor. Demek ki düşmanlar Kuleli’ye tahammül edemiyor... Kurtuluş Savaşı döneminde birçok Kuleli öğrencisi okuldan kaçarak Kurtuluş Savaşı’na katılıyor, 88’i şehit oluyor. Kuleli Askeri Lisesi öğrencilerinin 1938 Cumhuriyet Bayramı sonrası Ata’sına vedası ise hepimize gurur ve hüznü yaşatan çok önemli bir olaydır. Gazi Mustafa Kemal **Atatürk, komaya girmeden önce hasta yatağında son kez** ayağa kalkıp Kuleli Askeri Lisesi öğrencilerini gözleri yaşararak selamlıyor. Öğrenciler hep bir ağızdan Kuleli Marşı’nı söylerken bazıları Ata’yı son kez görmek için denize atlıyor...

Türkiye’de 1970’lerin ikinci yarısı zor yıllardı, -gerçi ne zaman kolaydı ki- ülke sağ sol diye ikiye ayrılmıştı. Solcular yolun solundan yürür sağcılar yakalarsa soldan gidenleri döverdi. Sağcılar da yolun sağından yürür solcular da bunları yakalayınca döverdi. Tarafsızım deyip ortadan yürüyenleri hem solcular hem sağcılar döverdi. Her gün 25-30 kişi öldürülür, anne babalar çocukları akşam eve sağ salim geldiği için derin bir oh çekerlerdi. Okullarda okumak zordu çünkü her gün bir eylem, olay vb. vardı, ortaokulda olduğumuz halde bizi de etkilerdi. O yıllar birçok şey zordu, okumak daha da zordu. (Bunlara karşın, o dönemin liselilerinin şimdinin üniversitelilerini cebinden çıkaracak kadar bilgi sahibi olduklarını söylesek abartmış olmayız). Bu koşullarda halkın çoğunluğunun tek umudu, ordunun yönetime el koymasıydı. O beklenti **12 Eylül 1980** günü saat 04.00’te gerçekleşti... Yakalanan anarşistler- o dönem terörist yoktu, anarşist denirdi- hapse atıldı, huzur ve güven ortamı sağlandı. Sokaklarda askerler devriye geziyor, askeri okula gideceğimi duyan komşunun sekiz yaşındaki oğlu soruyor; ” abi bizim sokaktan da geçecek misin?”... Ülkemizin hemen dışında o dönemde; Pakistan’da darbe olmuş, Mısır’da devlet başkanı öldürülmüş, İran’da köktendinci Humeyni başa geçmiş, Afganistan’ı SSCB işgal

etmişti. O zamanlar Ne Yeşil Kuşak'tan haberimiz vardı, ne Kissinger'dan ne de Brzezinski'den. 1981 yılında, Kıbrıs Barış Harekatı yapılabildi sadece yedi yıl olmuş, Ay'a çok değil 12 yıl önce gidilmişti. O dönemki en önemli milli dertlerimizden! Eurovizyon Şarkı Yarışması'nı kazanmamıza 22, futbolda dünya üçüncüsü olmamıza 21, Berlin Duvarı'nın yıkılmasına sekiz, Sovyetler Birliği'nin dağılmasına 10 yıl vardı. Televizyon tek kanal ve siyah beyazdı ama rüyalarımız renkliydi. Cep telefonunun piyasaya çıkmasına 15, dünyayı esir almasına daha 25 yıl vardı.

Bizler ortaokulun son yılını huzurlu bir şekilde okuduk. O dönem liseye gitmek için fazla bir seçenek yok. Çok parası olanlar için Robert Kolej var, orası bizim için hayal ötesi, yeri de çok iyi çünkü Kuleli manzaralı... Ülkede tek fen lisesi var, o da Ankara'da. Diğer bir seçenek de devlet parasız yatılı okulları. Askeri yönetimin etkisiyle askeri liseler en çekici okullar haline geliyor. Çocuklarının kaliteli bir eğitim alıp disiplinli bir şekilde yetişmesini isteyen ailelerin hayali. Saygın bir mesleğin ilk aşaması olan askeri liseler. Kuleli Askeri Lisesi birçok ailenin hayalini süslüyor ama ben İzmir'de kalayım istiyorum. İstanbul'daki Kuleli'ye kim gidecek!!! 1981 yılında adını saydığım liselerin sınavlarına giriyorum. Askeri liselerin İzmir'deki sınavı Narlıdere İstihkam Okulu'nda yapılıyor. Spor testi çok yorucu değil ama ertesi gün İzmir'in Temmuz sıcaklığında, saatlerce güneşin altında susuzluktan harap bitap düşmüş vaziyette yazılı sınavı bekliyoruz. Saatler geçip bir bidon ve tek bir bardakla su dağıtılmaya başlanıyor. O dönem parayla su satılması diye bir kavram yok dolayısıyla pet şişede su da yok. Sınavla ilgili tek hatırladığım susuzluktan beynimin durduğu... Çok da ümidim yok...Bir ay sonra gazetede liste yayımlanıyor, 600 asil 600 yedek listesinde ben yedeklerdeyim. **1981 yılında ilk bine giren öğrencileriz.** Yedekler haber beklesin diye yazıyor gazetede, asiller sağlık muayenesi için askeri hastanelere başvuruyor. (Evet, o zaman askeri hastaneler vardı). Bana da haber geliyor, "sağlık muayenesi ol, bekle". İzmir Hatay Askeri Hastanesi'nden sağlam raporu alıyorum, haber geliyor "gelin kayıt yaptırın". Aklım devlet parasız yatılı sınav sonucunda, "Karşıyaka'daki Maliye Okulu'na gideyim, İzmir'den ayrılmayayım" diye aklımdan geçiriyorum. Gece İstanbul'a gidecek otobüse bilet alıyoruz babamla. Eve dönerken son bir ümitle sınav sonuçlarının asıldığı cama bakıyorum Maliye Okulu'nu kazanamamışım...Yanımdaki çocuk kazanmış, seviniyor. Benim de kazanamadığımı görünce teselli etmeye çalışıyor, "normal liseye gidersin, orası da iyidir" diyor. Benim de ağzımdan üzüntülü bir şekilde "ne yapayım Kuleli'ye gideyim bari" sözleri dökülünce karşımdaki öfkeyle bağırıyor "ulan sen salak mısın, Kuleli'yi kazanmışsın hala burada sınav sonucuna bakıyorsun!". Benim duygularım karmakarışık ama babam gururlu ve mutlu, demek ki Kuleli iyi bir şey...Sabah İstanbul'da Harem Garajı'nda iniyoruz, Üsküdar'da uzun burunlu dolmuşlara binip Çengelköy'deki Kuleli Askeri Lisesi'ne giriyoruz. Yolda arada bir denize bakıyorum, İstanbul bizi kurşuni, kapalı bir havayla karşıyor, aynen benim ruhum gibi...Kayıt için bir yerlere giriyoruz, tek hatırladığım babamın beni bir subaya teslim ettiği. Tarih 1 Ekim 1981, Perşembe. Ertesi gün geliyor, vedalaşıyoruz. Başka bir arkadaşın annesi bir hafta boyunca gelip oğlunu kontrol ediyor ve bir hafta sonra ikna olup evine dönüyor...

Kuleli Askeri Lisesi'nin çok önemli bir özelliği var, fırsat eşitliğinin simgesi. Dünyanın en güzel, en değerli yerinde kurulmuş okulumuz. İlk zamandan beri boğazda en zenginlerin yalıları, villaları var memur, işçi, çiftçi, esnaf oralarda oturamaz. Bizim gibi çocukları da oralarda okuyamaz. Ancak ilk kurulduğu günden beri devlet diyor ki "sen okursan sana en değerli yerde okuma olanağı veriyorum oğlum." Hepimiz yurdun her köşesinden, evimizden ilk defa ayrılıp 14 yaşında birer kır çiçekleri gibi koştuk Şanlı Yuva Kuleli'ye. Kır çiçekleri deyince, ilk girdiğimiz günlerde bir kitap gözüme ilişiyor, "Akzambaklar Ülkesi, Finlandiya". Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün özellikle askeri okullar için tavsiye ettiği kitap. Birbirimizin mezhebini, kökenini sormak hiç aklımıza gelmezdi, memleketini de izne giderken birlikte bilet alalım diye sorardık. Bir de tazminattan söz etmek gerek, okuldan ayrılanın ödeyeceği miktar toplam 1.174 000 TL., 1981 yılında asgari ücret 10.000 TL. idi. Hazırlık Sınıfı'nda kalmak yok, diğer sınıflarda da sadece bir yıl kalma hakkı var. Numaralarımız 3000'le başlıyor, 3000

devresiyiz.1981 okula girdiğimiz, 1985 mezun olduğumuz yıl, 139. dönemiz, bunların hepsi asal sayı, özel bir devreyiz yani. İnanmayan, numeroloji uzmanlarına sorabilir.

Yeni bir hayat başlıyor. Koğuştan ranzalarda yatıyoruz, ilk öğrendiğimiz yatağın nasıl yapılacağı. Demir parayı yatağa attığında zıplamazsa o yatak iyi yapılmamış demek, her an numaran alınabilir... Yemekhanede masalar altı kişilik, her yemekte masanın sorumlusu gidip yemeği alıyor ve masaya dağıtıyor. Hepimiz için yepyeni şeyler bunlar. Yemekler çok ve kaliteli, özellikle kuru köfte bol bol çıkıyor. Dağıtımda ufak tefek sahtekarlıklar olmuyor değil laf aramızda. Kol böreği benzeri yemekler,” bir,ki,üç kapış” şeklinde dağıtılıyor. Okula girişte her ne kadar boy ve kiloya dikkat edilse de bazı arkadaşlar çok zayıf, onlar için özel beslenme yemekleri çıkarılıyor. Biftek, pırzola ve muz takviyeli oluyor onların yemekleri. Genelde iştahsız oldukları için yemekleri isteyene verecekler ama nöbetçi subay başlarında, yemeklerini yediklerine emin olana kadar bekliyor. Arada bir Okul Komutanı Doğu Baba (Kırmay Albay Doğu Aktulga) daha çok akşam yemeklerini kontrole geliyor, özellikle özel beslenme masasındakileri kontrol ediyor. O günlerde İstanbul’da lüfer ve palamut akını var, şimdi lüks sınıfına giren o balıklar o dönemde İstanbul’da el arabalarında patates, soğan gibi çok ucuza satılıyor. Bize de sık sık lüfer ve palamut çıkıyor. İlk dönemin sonunda özel beslenme uygulaması sona eriyor, çünkü özel beslenmeler artık normal düzeye ulaşıyor hatta bazıları çok daha fazlasına... Sınıf Amiri Dogo (Piyade Binbaşı Doğan Niran), arada bir gürlüyor, göbeğini sallayarak dolaşıyor ve her sorunumuzu çözüyor. Banyoda beş dakikada yıkanmaya ve sabah palaskayı dolaplara vurarak bizi uyandıran İlyas Teğmen gibi nazik! nöbetçi subaylarımıza da alışmak gerekiyor... Yeni terimlerle karşılaşıyoruz, sınıf tüm hazırlık sınıfını kapsıyor sivilde sınıf dediğimize burada kısım deniyor. İkinci Bölük 12. Kısımdayım. Üç bölük var, başlarında Fevzi, Bahri ve Talat Yüzbaşılar var. Hazırlık Sınıfı, kolej eğitimi gördüğümüz için dört yıllık lise eğitiminin ilk yılı (normal liseler üç yıldır o zaman), haftada 28 saat İngilizce var. SEFT denen bir sisteme göre bize İngilizce öğretiliyor, **İngiliz profesörü kadar gramer öğreniyoruz ama konuşma düzeyi sıfır**. Bizden sonraki yıl İngilizce sistemi değişti, SEFT’in son mağduru bizleriz yani.

Devremizin ilk kaydını yaptıran yani **3001 Bülent Öztürk**. Her şeye koşarak giden, kıpır kıpır yerinde duramayan, taa Muş’tan en önce gelip kaydını yaptırmış sevgili kardeşimiz. Soğuk da olsa espri yapmadan duramayan, canım kardeşim. 1997’de PKK tarafından helikopteri düşürüldü, üstegmenken şehit oldu. Kara Harp Okulu’ndayken süvari eğitimine giderdi, onun için at kokardı Bülent kardeşimiz. Dağ bayır delice koşan özgür tayları, yılkı atlarını görünce hep Bülent gelir aklıma, o toprağın altında öylece yatmak sana yakışır mı canım kardeşim...600 öğrenci alınacak ama ancak son numara **3580, son giren Ferdi** (Korkmaz) en son emekli olanlarımızdan biri oldu. Günler geçiyor, dersler başlamış. İngilizce ana ders bu sene, haftada 28 saat. Öğretmenimiz Ünal Erdal Yüzbaşı, daha doğrusu bilinen adıyla Paul. O dönem Tv. de oynayan bir dizinin başrolündeki Paul’e(Ben Gazzara) çok benzediği için öyle biliyoruz hala. Akşam oluyor, Boğaziçi Köprüsü manzaralı ranzamdan araçları görebiliyorum, manzara güzel ama içimdeki hüznü bastırmaya yetmiyor. Sonuçta 14 yaşında çocuğuz...

Hazırlık sınıfında ilk öğrendiğimiz iki konu var, **birincisi komutana çok yakın olma “yalaka”** derler, ikincisi de **ölmedikçe viziteye çıkma “kaytarıyor”** derler. Bu iki konu yaşamımızı hala etkiliyor, en azından benim için öyle...Bunların yanında, ne olursa olsun **arkadaşını yalnız bırakmamak, satmamak** da ilk öğrendiğimiz şey.

Bizim devrenin şanssızlığı mıdır nedir Kuleli’ye girince **üniformalar değişti**. Kolej elbisesine benzer, harici elbise dediğimiz törenlerde ve izne çıkarken giyilen lacivert ceket boz (evet canım o zaman gri lafı yoktu) renkli pantolon ve lacivert şapkadın oluşan üniforma giyilmeye başlandı. İlk dönem sonuna kadar ancak tamamlanabildi. Dahili elbise ise benim için işkence, çünkü haki renkli kaşındıran aba kumaşından. Altına da postal denen kısa botlar giyiliyor. Boğazımızda Kuleli ve As.Lis yazısına spolet, omuzumuzdakine apolet, HZR. yani sınıf işaretine de şifre deniyor. Offf, öğrenecek ne çok şey var...Kuleli’ye girerken askerlik hakkında tek bildiğimiz şey bitirince subay olunacağı, başka bir fikrimiz

yok. Ben öyle bilirdim ama sonraları öğreniyorum ki **Erdener** (Sevinç) bu konuda çok bilinçli, Kuleli'ye girdiği gün "ben levazım olacağım, en yatış sınıf o" diye okula başlıyor. Aynı azimle Kara Harp Okulu'na da devam ediyor, sonuç en yorucu sınıf piyade...Bu tatlı sırrı benimle paylaşan **Abdurrahman (Turan)** kardeşimizi 1994 yılında üstegmenken Bingöl'ün dağlarında kahpe bir pusuda şehit verdik, ruhun şad olsun canım kardeşim.

Dışarıda herkesin gözü üzerimizde. Gerçi biraz minyon bir arkadaşımızı gören bir teyze, oğluna " bak bu abi de senin gibi sünnet olacak" diye yanlış anlamalar! olsa da ciddi ve ağırbaşlı olmamız lazım. O zamanlar pek bulunmasa da poşet taşımak yasak, eli cebe sokmak yasak, sivil elbise giymek en büyük yasak, şemsiye taşımak hepten yasak. O yüzden hiç şemsiyem olmadı, bu gidişle ölene kadar da olmayacak. Şemsiye taşıyınca, sanki suç işliyormuşum da rahmetli Dogo'ya yakalanacakmış gibi hisseder korkarım... Ütüsüz pantolon, boyasız ayakkabı veya tıraş olmadan dışarı çıkmak ise zaten düşünülemez. Yine de her şeye rağmen mutluyuz. İzin dönüşlerinde Kuleli'nin kuleleri bizi anne sıcaklığında karşıyor, şanlı yuva yahu, var mı ötesi! İçimizi ısıtıp mutluluk veriyor, **zaten hayatta iki şeye doymadık bir Kuleli'ye bir de annemize...**

Dersler başlıyor Hazırlık Sınıfı'nın amacı İngilizce öğretmek, üst sınıflarda fizik, kimya ve matematik dersleri İngilizce görülecek çünkü. Bizim İngilizce öğretmeni Yüzbaşı Ünal Erdal daha doğrusu bilinen adıyla Paul'ün kürek gibi elleri var. Sene sonunda "ben eskiden boksördüm" diye anlatıyor, demese de anlaşılıyor zaten. İşin kötü olan kısmı, drill denen alıştırılmalarda en ufak yanlış yapınca kürek gibi eliyle tüm gücüyle attığı şaplağı enseimizde hissetmemiz. Hiç aksatmazdı komutanımız. Sanırım o yüzden bunca yıl sonra bile halini hatırını sormak hiç aklıma gelmedi. Gürültü yapan karşı kısmın çavuşuna yumruk atıp nakavt ettiğini eklememe gerek var mı bilmem, yaş 14 bilemedin 15.

Bir de **öğrenci rütbeleri** var, kolda tek çizgi onbaşı, iki çizgi çavuş, üç tanesi üstçavuş, dört tane olursa başçavuş. Ders başarısına göre veriliyor. Hava Harp Okulu'na gideceğim, gözlerimi bozmayayım diye kendimizce bir mazeret uydurup "beşi şaşma altıyı aşma" sözü benim gibiler için slogan oluyor. Halbuki hepimiz geldiğimiz ortaokulların en başarılı, en zeki, en çalışkan öğrencileriydik...İlk zamanlar kimse birbirini tanımadığı için bazıları kendini çok bilgiç gösteriyor, coğrafyayla ilgili bir konuda benimle dalga geçmeye çalışan birine dayanamayıp "benim coğrafyam iyidir, bütün başkentleri bilirim" deyince bildiği bilmediği tüm başkentleri soruyor. İki yıl boyunca gören arkadaşlar ve birçok öğretmen bana başkent sordular ve iki yılın sonunda artık pes ettiler. Bu sayede o arkadaş bir daha biriyle dalga geçmemiştir umarım....

Birgün öğretmenimiz bir fıkra anlatıyor, fıkra Tv. kanallarının değiştirilmesiyle ilgili. Ufak bir sorun var, zaten tek kanal yok mu, anlıyoruz ki başka ülkelerde Tv. çok kanallı hatta renkli. Bir de elindeki alete basınca görünmez ışık çıkıp kanalı değiştiriyor, sesi açıyor. Öğrenecek çok şey var çooookkkk.... Bununla birlikte KTV adıyla kapalı devre Kuleli Tv. yayın yapıyor, **1984 yılında daha bilgisayar adı yokken -o zaman kompüter denirdi- bize bilgisayarı gösteren vizyonu geniş bir okulumuz vardı.** Ayrıca İngilizce videolar oynuyor, bizi güldüren rahmetli Benny Hill'a ve her dersin sonunda bize hoşça kal diyen Francis Matheus'a selamlar.

Bunun yanında kültürel etkinlikler de bizi geliştiriyor. Bazen bale, opera ve Klasik Türk Musikisi konserlerine gitmeye mahkum edilsek de tiyatroya gitmek büyük zevk. Gerçi bazı büyük sınıf abiler tiyatro bitimine kadar başka yere kaçıp asarı! belli belli olmayacak şekilde sarhoş oluyor ama benden duymuş olmayın. Yıllar sonra Füsün Önal'la tanıştım ve "sizin Kelebekler Özgürdür oyununuzu tüm Kuleli çok severdik" deyince o da gülümseyerek selam yolladı tüm Kuleli'ye.

1985 yılıydı, Kuleli'deki (Kuleli Askeri Lisesi) son yılım, hatta son aylar. Bir hafta önceden heyecan sardı beni. Haftaya Emek Sineması'ndaki Barış Manço konserine gideceğim. Bir hafta önce biletimi aldım, bilet parası belki de bir aylık harçlığım... Feda olsun, her kula nasip olmaz keyfin böylesi (Barış Abi'mizin

sözü). Hafta boyu sabırsızım, biraz da tereddütlü. Hafta sonu iznini riske atmak olmaz. İzne çıkarken sorun çıkarsa izin de uçar, konser de ...Berbere gittim, ayakkabılarımı en güzel biçimde boyadım. Mavi ceket, boz(gri) pantolon üniforma jilet gibi. Şapka ve sürekli elimizde taşıyıp da hiçbir zaman kullanılmayan siyah eldivenlerle hazırdım, ayakkabılar ayna gibi parlıyor. Dış bahçeyi geçince derin bir ohhh çektim, artık ver elini Beyoğlu, Emek Sineması... Konser başladı, Barış Abimiz doğrudan sahneye daldı ve “oyy Bulancak Bulancak bu iş nasıl olacak. Biz erkeklerin günahı kız sizlerden sorulacak” diye türküye başlayınca öndeki sosyetik kızların oluşturduğu (İtalyan Kız Lisesi sanırım) gruptan hep bir ağızdan, sitem dolu karşılık duyuldu “ehh Barış Abi aşk olsun” ... 01 Şubat 1999 günü büyük sanatçı, çağdaş Türk Ozanı, bilge insan Barış Manço sonsuzluğa uçtu. Ardında bize birçok güzellikler bıraktı. Sevenleri evinde günlerce yas tuttu, yazılar yazdı. Erken yaşta bizi bırakıp gittiği için sitem dolu bir yazı vardı, “ehh Barış Abi aşk olsun”. Bunu görünce 14 yıl önceki konser canlandı gözümde...**Şimdi Emek Sineması kapalı, Kuleli Askeri Lisesi Kapalı, Barış Abi uçtu gitti. Bana da bu güzellikleri yazmak düştü.**

Spor bizim için çok önemli, birçok dalda çok başarılı arkadaşlarımız var, hala maratonlara katılan **Oktay, Muammer, Coşar ve Ersin'** e selamlar... Spor dallarından kros takımı en revaçta çünkü okul dışına çıkmanın en kolay yolu, özellikle sigara içenler için... Bir de özellikle hafta sonu koğuşlar bölgesinde tezahürat etkinliği! oluyor. Fenerliler bir tarafta, karşılarında birleşik Galatasaray ve Beşiktaş güçleri olur, karşılıklı olarak bağırılırdı. Faaliyet genelde kavgasız bitmezdi tabii ki. Belki de stattakiler o kadar bağırıyor. Hakkını yemeyelim, en çok sesi çıkanlar Beşiktaşlılar...Derslerden çok futbolun konuşulduğu zamandayız, Tv. de maçları izlemek için etütten kaçıyoruz, hafta sonu maçları dört gözle bekliyoruz. Bu ortamda 1984 yılında; tuttuğum takım Trabzonspor ve memleketimin takımı Malatyaspor (namağlup) şampiyon oldu, yaşadığım ilçenin takımı Karşıyaka son anda şampiyonluğu kaçırsa da kısmın en havalısıym...

3 Mart 1984 gecesı, benim için unutulmaz. O gece üçte uyandım, gözümü açtığımda herkes uyanmış, tıraş oluyor, üniformayı giyiyor. Bir saatlik koğuş nöbetine kalkmamak için bin bir bahane uyduran bizler ışık hızıyla yapıyoruz her şeyi. İlk kez bir milli maça gideceğiz. Kuleli (Askeri Lisesi)'nin bahçesinden süzülüp çıkıyoruz. Yaş 17, serde delikanlılık var ama yine de İstanbul'da gecenin dördünde tek başına yürümeye ne gerek var! Bir grup arkadaşla çıktık, yürüyoruz, ilk hedefimiz Üsküdar Vapur İskelesi, kuş uçuşu dokuz km.. Bizler de yürüyoruz koşar adım, kuş olup uçsak yeridir. Ne otobüs var ne de minibüs. Taksi demeyin, zaten tüm parayı maç biletine vermişiz... Hızlı adımlarla iki saat yürüyüp vapurun ilk seferine yetiştik. Beşiktaş'a geçip iki km. de orada yürüyüp İnönü Stadi'na vardık. O karanlıkta Kabataş Erkek Liseli tiplerle takıştık. Zaten iki düşmanımız var biri Kabataş, öteki Deniz Lisesi (yengeler)...Hala etraf karanlık, bir an önce güneş doğsun maç saati gelsin, sabırsızız. O saatler nasıl geçti tahmin edin artık. Rakip İtalya, iki yıl öncenin Dünya Şampiyonu. Özel de olsa önemli maç. Maç başladı, iki gol yedik, ümidimiz yitti gitti. (Gerçi o zamanlar üçten fazla yemeyince yenmiş gibi sevinirdik.) Bir tek Milli Amigo Birol, elinde bayrak milleti galeyana getirmeye çalışıyor. O arada bir gol attık, sonsuz mutlu olduk tabii ki. Yanımda oturan arkadaşım **Zeki** (Arslan) Amigo Birol'u gösterip “bir bu adam inanıyordu, helal olsun” dedi...

Hepsi olmasa da çok değerli öğretmenlerimiz vardı, **bana tarihi sevdiren Albay İsmet Şener'e çok şey borçluyum.** Kemali, Kamyon, Kütük, Red Kit, Refri, Tom Mix, At... gibi yaratıcı lakaplarla anılan öğretmenlerimize saygılar sunuyorum. **Coğrafya öğretmeni Albay Hüseyin Haneci, bir efsanedir.** Elindeki sopası her an kafana inebilir. Espriyi ama asabi komutanımız. Bildiğiniz gibi Çengelköy hıyarı ile ünlü. Haneci bizden birine diyor ki “burası neresi”, Çengelköy cevabını bekleyen Haneci zeki ama bizim arkadaş da espriyi anlıyor ” komutanım burası Kuleli” ... O dönem 19 Mayıs gösterileri Beşiktaş İnönü Stadi'nda (şimdi adı değişti, değerlerin parayla satıldığı dönemdeyiz, maşallah!) yapılıyor, Kuleli için çok önemli bir prestij meselesi. 1983 yılında 19 Mayıs gösterileri dolayısıyla ülkeler coğrafyası dersleri kaynadı. Haneci Albayımız, tek derste Türkiye'nin jeostratejik konumunu şu şekilde anlattı, “Türkiye,

dünyanın en karışık bölgeleri olan **Balkanlar**, **Ortadoğu** ve **Kafkasların** ortasındadır. Baş harflerini birleştirtince Türkiye'nin neyin ortasında olduğunu anlarsınız. Bu da yetmedi, getirip İsrail'i buraya koydular, oldu bomb..k..." 1982 yılındaki bu yorum kadar özlü ve net bir yorumu bunca yıldır hiç duymadım. **Hakkı Makinist diye bir fizik öğretmeni binbaşı var**, kendi arabasını kendi yapmış. Ufak bir sorun var, arabanın içinde oturak yok, şoförün oturduğu yerde bir kahve sandalyesi var sadece. Arabayı kendi boyamış, fırça izleri dalga dalga, eline sağlık komutanım... O yıllardan aklımda kalan bir konu da beden eğitimi öğretmenlerinin çoğunun küfürsüz cümle kuramadıkları.

Denizcileri de unutmamak gerek. İzinlerde gördüğümüzde selamlamasak çingar çıkıyor, onun için dikkatli olmak lazım. Önceki yıllarda onlar bir abimizi dövmüşler bizimkiler de iskelede bekleyip bembeyaz üniformalarına mürekkep fışkırtmışlar. Aramızda kan davası var yani, gülmeyin, o zamanlar çok ciddi bir şeymiş gibi gelirdi bize. Hazırlık sınıfındayım, Levent semtinde dayımın oğlu Ahmet Abi beni yemeğe götürüyor, lüks bir yer. Yan masada yaşlı bir amca bir sfenks ciddiyetinde yemeğini yiyor, yakasındaki denizci rozetini gören Ahmet Abi soruyor, "beyim siz denizci subay mısınız?". Sfenks cevap veriyor, "evettt". Sonra da bana b.ka bakar gibi bakarak, "bunun büyükleriyle zamanında çok kavgalar ettik" diye kinini kusuyor. Bunca yıl geçti, hala o denizci amcanın kulaklarını çınlatırım. Sömeestre ve yaz tatilinde her pazartesi üniformayı giyip merkez komutanlığına kontrole gidiyoruz, benim şanssızlığım Karşıyaka'daki kontrol edecek yer denizcilerin. Merkez Komutanlığındaki Denizci Yüzbaşı, annemin özene bezene ütülediği pantolonun ütüsünü beğenmiyor ama yanımızda Deniz Lisesi'nden gelen öğrencinin pantolonu Sümerbank'tan çıktıktan sonra ütüyle hiç tanışmamış kıvamda. Sonuç, tüm karacıları ütüye gönderiyor. Yine de severiz denizcileri.

Hazırlık sınıfında **gece nöbeti** olduğunda uyumayanlardan biri nöbetçileri korkutmak için "**kesikbaş**" "geliyor derdi, o gece nöbet haliyle! zor geçerdi. 1. Sınıf binasının yanındaki mezarda yatan **Kuleli Baba'nın** da geceleri devriye gezdiği bilgisi! de 1. Sınıfları korkuturdu. 2. ve 3. Sınıfların okuduğu aşağı okulda (asıl tarihi bina)artık geceleri korkulan bir şaya! kalmadı, çünkü artık büyüdük, asker korkmaz yav...

Kuleli ve **küfür** konusunda bir paragraf yetmez ama...Öğretmenlerden sadece beden eğitimcilerin ağız bozuktu. Okula ilk girdiğimiz zamanlar, kimse birbirini tanımıyor. Fakat ilk öğrendiğimiz şeylerden biri iki parmağını V yapıp Aynştayn demek, en büyük küfür muamelesi görüyor. Nedenini çok sonra öğreniyorum ki Aynştayn'ın yansıma kuramı varmış, V yani Aynştayn işareti yapınca iki katı küfürü iade ediyorsun. Bu çocukça hareket 1. Sınıfa geçtiğimizde son buldu çünkü artık çocukluktan çıkmıştık. Yıllar sonra ailece oturuyoruz, hanımlardan biri sordu, "bir subayın Kuleli'den olduğunu nasıl anlarız?". Ben cevabı yapıştırdım, "kim daha çok küfür biliyorsa o Kuleli'dendir."

Büyük sınıflardan bazıları için küçüklere **fırça** atmak çok önemliydi. Özellikle gelip "yakan açık, selamın bozuk vb. bir bahaneyle fırça atanlar olurdu...Hazırlık sınıfı bitmeden içimizden bir arkadaş 1 şifresi (yani 1. Sınıf işareti) takıp kendi devresine fırça attığı söylenirdi. Çocukluk işte...Bununla birlikte, kar yağdığında şaka çeşitlemeleri artardı.1983 kışında çok kar yağdı, 1. Sınıf koşuşlarını kontrole gelen Okul Komutanımız Alb. Doğu Aktulga (iri yarıydı komutanımız) yokuştan inerken kayıp düşünce yuvarlanan komutanımızı aşağıda, yere diz çöküp kurtaran **Zeki Erhan Pınar** o yılın kahramanı oldu.

Yazları normal liseler üç ay tatil yapıyor ama biz bir ay tatil yapsak öp başına koy. Yazları kampa gidiyoruz, sivil yaşitlarımız bunu duyunca "oooo dinlenme kampına gidiyorsunuz, ne güzel" deyince kanımız beynimize sığıyor. Büyükler, amcalar, dayılar duyunca soruyor "kamp ne yeğenim" "amca silahlı eğitim" "maşşallah, ne güzel silahlı eğitim..." anlatamıyoruz bizim için tatil yerine eziyet olduğunu. Arazide yemeği, çadırda kempte yatması, tuvaleti, banyosu ayrı bir işkence... Alphan (Ofloğlu) gibi birkaç arkadaş mutlu çünkü yılanlardan tesbih yapma imkanı var. Bir de geceleri nevresime doldurup gelen, Yalova- Altınova bölgesindeki elma, armut, vişne, kayısı vb. meyve

rekoltesinin azalmasının nedeni olan tipler var. Kampa tüfekle geçit resmi yaparak Çengelköy İskelesi'ne kadar Kuleli Marşıyla gidiyoruz," Ey şerefli şanlı yuva Kuleli, hedefindir bütün cihan ileri..." Oradan vapurla Yalova'ya geçiyoruz. **Camdan sarkan Çengelköy'deki yaşlı teyzeler bağılıyor, yaşa varol Kuleli...** İşte o an ne susuzluk, ne yorgunluk, ne de bezginlik kalıyor. Selam sana sevgili teyzeciğim...

Birinci Sınıfın ilk yarısı bittiğinde bizim kısma tüm idareci ve öğretmenler sırayla sökün ettiler. Okulda ders sırlamasında sonuncu olmuşuz, ne günahımız var zaten bir birinci bir de sonuncu olmayacak mı! Nedeni basitti, küfürle selamlaşan bir ekibin varlığı, sadece bizim kısımda biraz daha fazla. Tabii ki arkadaşları satmak olmaz, satmadık. Biraz da mobbing diyelim. Gerçi o dönem mobbing lafı daha icat edilmemişti. Küfür ekibindeki tipler aslında çok iyiler ancak bir araya gelince ayrı bir varlığa dönüşüyorlar. Bu tiplere fırlamanın kısaltması olarak "**fır**" deniyor, fır olmak bir ayrıcalık. Çoğu aslında en kibar adamlar ama bir araya gelince fır...Tersi yani disiplinli tiplere de "**coz**" adı veriliyor. Ben ikinci gruptayım. Okul biterken ilk ve son cezamı aldım. Birinci sınıfta kolejden giren arkadaşlarımızdan biri olan **Ömer** (Yelkin)'le tavla oynarken ceza aldık. İkinci sınıfta kabakulak olmuştu Ömer ve o günlerde bir kız arkadaşı vardı. Doktordan, ileri yaşta kabakulak olanların kısır olabileceğini öğrendiğini üzüntüyle anlatıyordu, hiç unutmam. Teğmenliğin başında bir trafik kazasında kaybettik Ömer'i, ruhun şad olsun efendi, asil, ince ruhlu kardeşim...

Son sene tarihi sinema salonu gazinoya (dinlenme yeri- pastane) çevrildi. Lüks koltuklar, deniz manzaralı gazinomuz harika, akvaryum, bilardo, gazete okuma yeri ve kafeste kanarya. Bir gün Talat Yüzbaşı içtimada(yoklama) bağılıyor" yahu bu kaçınıcı kanaryayı akvaryuma atışınız!"... **Gazeteyi** ben çok hızlı okurum, bu da Kuleli'den kalma. Gazeteyi ilk ele geçirip okuyanın başına üşüşen bizler anında radar gibi tarayıp sayfayı adeta içerdik. Çünkü gazete okuyanın ne zaman sayfayı çevireceği belli olmaz. O dönem askeri yönetimden dolayı suya sabuna dokunmayan Hürriyet ve o dönemin önemli gazetesi Güneş revaçta. Fakat kantinde satılmayan Tan gazetesi o dönemlerin tiraj şampiyonu. İletişim tarihine geçen Tan'ın birinci olmasının nedeni askeri yönetime tepki niteliğinde, buldukları bir çıplak kadın resminin altına uydurulan bir haberden ibaretti. Tan okumak için okuma yazma bilmeye gerek yoktu yani. O dönem arabesk müziğin yaygınlaşması da benzer nedenlerden. O dönem TRT'de **arabesk** yayımlanmaması benim gibi arabesk sevmeyenler için çok hoş bir uygulama...1983 seçimleri dönemi dışında pek **siyaset** konuşmuyoruz.

Üçüncü sınıfa geçtiğimizde aşağı tarihi binada deniz kenarına geçmemiz gerekiyordu. Ama olmadı. Gelenek bozuldu, en güzel yere Hazırlık sınıfı geçirildi. Şansa bak...Üçüncü Sınıfa başladığımız yazın ortasında (15 Ağustos 1984) PKK ilk eylemlerini yaptı, o dönem **Apocular** diye geçti haberlerde. Güneydoğudan gelen bir üstteğmen çatışma bölgesini bize anlatıyor, çok uzakta hayal bir ülkedeymiş gibi dinliyoruz. **Çok değil altı yıl sonra oralarda (Beytüşşebap- Kato Dağı) olacağım hiç aklıma gelmiyor.** Ve Mezuniyet zamanı geliyor. Son sınıftan hatırladığım en tatlı (acı mı desem) lahmacun fırınının açılması ve sınırsız lahmacunları alıp ayanla Boğaz manzarasında yiyerek Kuleli'deki son günlerin tadını çıkarmak. Mezuniyet çok güzel çok düzenli şekilde icra ediliyor. **3063 Erdinç Gökaltı birinci oluyor**, selamlar olsun kardeşime. Her türlü bilgi, görgü, zeka ve çalışkanlığıyla hak ediyor birinciliği, teğmenken silahlı kuvvetlerden ayrıldığı için hep üzölmüşümdür. Ertesi gün adına o zamanlar "çay" denen Harbiye Orduevi'nde mezuniyet eğlencesi yapılıyor. Protokol masasında Göksevenin adlı bir sivil var, Okul Komutanı Kurmay Albay Yaşar Büyükanıt'tan izin isteyerek generalleri yeren bir fıkra anlatıyor. Sinirlenme belirtisi göstermeden fıkrayı dinleyen komutanımız bunun semeresini aldı, bildiğiniz gibi en üst rütbeden emekli oldu.

Artık Kara Harp Okulu'na gideceğiz, kısa bir tatil sonrası trenle Ankara'ya gidiyoruz. Hepimiz hüzünlüüz, gözlerimizden yaşlar damlıyor. Asker de insandır kardeşim, ağlar da güler de...Sınıf amiri de bölük komutanı yüzbaşılar da ağlıyor. **Bizi 14 yaşında birer çocuk olarak almış, kendi çocukları gibi**

görüp artık TSK'nın bir üyesi, gürbüz gençler olarak Kara Harp Okulu'na teslim ediyorlar. Sadece Talat Yüzbaşı yok, ağladığı görülmesin diye. En soğukkanlı, en sert görünen komutanımız belki de en duygusal olanı.

Yıllar sonra denetlemeci albay olarak Kuleli'ye geliyorum. Sınıf Amiri binbaşıyla kuleye çıkıyoruz. Kule, RDM (psikopat demeyelim) için çok güzel mobilyayla döşenmiş, dünyanın en güzel manzarasında denizin içinde gibisin. O an benden mutlusu yok. Cep telefonuyla Alphan'ı arıyorum, "bil bakayım neredeyim", "neredesin", "senin balık ızgara yaparken yaktığın yerdeyim" **"aaa kuleye mi çıktın!!!"**... Sınıf amiri binbaşının gözleri açılıyor, "nasıl yani!" **Bir şey dikkatimi çekiyor, binbaşı ne kadar küçük, öğrenciler zaten ufak...**

Bu kutsal yuvada bizi eğiten, yaşamımızı yönlendiren tüm komutanlarımızı, öğretmenlerimizi, kahramanlarımızı çeken tüm çalışanları ve asker abileri sevgi ve saygıyla, vefat edenleri rahmetle anıyorum. Mezarından çıksa da " hadi peşimden gelin" dese sorgusuz sualsiz peşinden koşacağımız **Doğu Baba'yı**, birliğine nasıl sahip çıkılacağını daha 14 yaşımızda bize gösteren sınıf amirimiz **Dogo'yu** özlemle anıyorum. Ve benim bölük komutanım olmasa da hepimizin sevip saydığı gaflarıyla ünlü **Şahin (Arıcak) Yüzbaşı'mı** çok erken kaybettik. Keşke yaşasa da" saçın açık yakan uzun, hayvan herif "dese, ya da" len şapka herif, devlet sana dal.. vermedi len" dese, seni bu kadar sevdiğimi hiç düşünmezdim Şahin Baba...Ve iki bölük komutanım ikisi de tankçı ikisi de **Bahri Yüzbaşılarım (Tirelioğlu- Kutlualp)**, ellerinizden öpüyorum. Sigara içenlerin kabusu, suç işleyenleri nerede olsa yakalayan manken gibi yakışıklı **Talat (Veral)Yüzbaşım** (ve hala çok yakışıklı) uzun ömürlü diler ellerinden öperim komutanım. Bunlarla birlikte ilk yıl bölük komutanlığı yapan Fevzi Yüzbaşı'ya, küfür dağarcığımızı genişleten ikinci sınıf amirimiz Zekai Binbaşı'ya ve son yılki sınıf amirimiz Mehmet Ali Binbaşı'ya selamlar olsun. Bizi mezun eden Okul Komutanımız Kur. Alb.Yaşar Büyükanıt'ı da rahmetle anıyorum.

Yıllar içinde Kuleli sevgimiz katlanarak büyüdü. **Artık ak saçlı, ak sakallı, çoğu torun sahibi olsa da bir araya gelince yaşı 14'e inen Kuleli sevgisiyle bağlı insanlarız.** Bizim için ne anlama geldiğini çok da anlatmaya gerek yok. Bizler dönemin en zeki öğrencileri olarak girdiğimiz bu okulda hayata başladık. **Dünyanın birçok yerine dağılmış, farklı yerlerde yaşasa da kalbi Kuleli sevgisiyle çarpan bireyleriz. Kuleli'ye girerken yurdun dört bir yanından gelen kır çiçekleri gibiydik, şimdi sadece yurdumuzun değil dünyanın dört bir yanına dalları uzanan çınarlar olduk.** Bizden önceki dönemlerde olduğu gibi bizim dönemde de birçok değerli üst düzey devlet adamı, iş adamı yetişti. Yazar, sanatçı sporcu da var. Örneğin, -levazım olmayı başaramasa da- çok iyi bir şair ve ressam oldu **Erdener** kardeşimiz... Beş yıl önce emekli olurken üniversite sınavında dereceye girerek girdiğim bölümden fakülte birincisi olarak mezun oldum. Eminim ki bizim devrenin çoğu benden daha iyisini yapar. **35 yıl sonra bile bu kadar başarılı olabiliyorsak bizim kuşağın azmi, Kuleli'nin bize verdiği temel sayesinde.** **Şimdi burada Doğu Baba'nın, Doğan Binbaşı'nın, Şahin Yüzbaşı'nın kısaca sonsuzluğa uğurladığımız büyüklerimiz ve devre arkadaşlarımızın sesleri çınlıyor. Şanlı yuva Kuleli yüreğimizin atışında, gözlerimizin yaşında ve sevdiklerimizin başında. Sonsuza dek sürecek Kuleli sevdasıyla...**